

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľky: **J. Š.**, bytom M. X., L., zastúpenej JUDr. L. K., advokátom so sídlom v L., T. X., L., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Lučenci**, so sídlom Nám. republiky č. 26, Lučenec, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. LC/2010/00115 zo dňa 12. januára 2010, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 26Sp 6/2010-19 zo dňa 26. apríla 2010, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 26Sp 6/2010-19 zo dňa 26. apríla 2010, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil rozhodnutie odporcu č. LC/2010/00115 zo dňa 12. januára 2010 a navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil, keď v rámci jeho preskúmania zistil, že navrhovateľka si na Obvodnom pozemkovom úrade v Lučenci

spoločnou žiadosťou s ďalšou osobou A. K. uplatnila nárok na prinavrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“), pričom išlo o nárok na tie isté nehnuteľnosti. Krajský súd zdôraznil, že v predmetnom konaní odporca rozhodoval iba vo vzťahu k navrhovateľke, pričom navrhovateľku písomnými prípismi vyzýval už od januára 2005 až do februára roku 2009 na predloženie potrebných dokladov k vydaniu rozhodnutia, avšak až dňa 9. júna 2009 právny zástupca navrhovateľky predložil úradu rodokmeň rodiny K. ako i rodné a úmrtné listy jej členov, od ktorých si navrhovateľka odvodzuje svoje právne nástupníctvo. Ďalej poukázal na zistenie obvodného pozemkového úradu v danom prípade, že žije oprávnená osoba, ktorá svojim právnym nástupníctvom predchádza oprávnenia a postavenie samotnej navrhovateľky a tou je matka navrhovateľky M. Č.. Zároveň krajský súd zistil, že pôvodnými vlastníkami nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. X. v katastrálnom území M. boli v čase prechodu nehnuteľností do vlastníctva štátu Dr. A. B. a T. B. po jednej polovici, pričom Dr. A. B. bol synom K. B., rod. K., otcom K. bol G. L. K., ktorý bol bratom Š. K. Š. K. mal syna A., ktorý má nemanželskú dcéru Z. a táto ďalšiu svoju dcéru M. Č. – matku navrhovateľky. Z uvedeného vyvodil, že K. B. rod. K. a A. K. boli bratranec a sesternica, preto v žiadnom prípade navrhovateľka ani jej matka vo vzťahu k Dr. A. B. a k nehnuteľnostiam na ňom vedeným, nemôže byť oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Zdôraznil, že oprávnenými osobami v zmysle citovaného zákona môžu byť len súrodenci, osoby uvedené v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, nastupujú jeho deti, pričom ďalej zákon už nerozširuje okruh oprávnených osôb. Krajský súd takisto zistil, že navrhovateľka (resp. jej matka) nepreukázala ani svoj vzťah k pôvodnému pozemnoknižnému vlastníkovi Š. K. a jeho synovi A. Syn A. K. mal nemanželskú dcéru Z. R., ktorá mala dcéru M. Č. (nar. X.), teda matku navrhovateľky. V rodnom liste Z. R. nie je meno otca uvedené. O skutočnosti, že by jej otcom mal byť A. K., svedčí len čestné prehlásenie navrhovateľky zo dňa 27. januára 2006 s podpismi niektorých obyvateľov M. Podotkol, že správny orgán vychádzal zo skutočnosti, že takéto čestné prehlásenie nie je postačujúci doklad na preukázanie, že navrhovateľka je oprávnenou osobou. Na základe uvedeného dospel k záveru, že navrhovateľka ani jej matka vo vzťahu k horeuvedenému vlastníkovi, nespĺňa podmienku oprávnenej osoby. Rovnako bolo zistené, že v danom prípade sa nejedná o reštitučný titul podľa § 3 citovaného zákona, nakoľko podľa výmeru č. 001/A-166/1955 zo dňa 8. novembra 1955 podľa § 4 dekrétu prezidenta republiky č. 100/45 Zb. v znení čl. II zákona č. 114/48 Zb. a zákona č. 106/1950 Zb. bol určený rozsah znárodnenia

bývalého podniku S. v X., ktorého znárodnenie bolo uverejnené vyhláškou ministra priemyslu zo dňa 21. decembra 1948 č. 3514 Ú.1 a ktorého majetková podstata bola v rozsahu znárodnenia začlenená podľa vyhlášky ministra priemyslu zo dňa 11. januára 1949 do S., n.p. B. a dňom 1. januára 1950 začlenená do národného podniku S., K. H. Spolu so znárodneným podnikom boli dňom 1. januára 1948 znárodnené poštátnením podľa § 4 ods. 2, 3 citovaného dekrétu aj nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke č. X. katastrálne územie M., patriace v deň rozhodný pre znárodnenie vlastníckym právom Dr. A. B. a T. B. po jednej polovici. Uvedené nehnuteľnosti ku dňu 1. januára 1948 slúžili, resp. boli určené prevádzke znárodneného podniku a sú preto dané predpoklady pre ich znárodnenie podľa § 4 dekrétu č. 100/1945 Zb. tak, ako je vyššie uvedené. Vzhľadom na uvedené vyslovil, že nehnuteľnosti prešli do vlastníctva Československého štátu pred rozhodným obdobím. Ohľadom nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižných vložkách č. X., X., X. v katastrálnom území C. uviedol, že tieto boli vedené na rôznych pôvodných vlastníkov. V prípade vložky č. X. bola ako vlastníčka vedená E. M., rod. S., ktorá nie je v žiadnom príbuzenskom vzťahu s navrhovateľkou, resp. s jej matkou a tieto nehnuteľnosti neprešli do vlastníctva štátu v zmysle § 3 ods. 1, 2 reštitučného zákona. Ďalej poukázal na skutočnosť, že pôvodnými vlastníckymi nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižných vložkách č. X. a X. bola firma J. K., a.s. K. H.. Ani v tomto prípade navrhovateľka nespĺňa podmienku oprávnenej osoby, nakoľko sestra Š. K., K. K. sa vydala za K. Preto uplatnený nárok nespadá pod režim reštitučného zákona, keďže išlo o znárodnenie a tieto nároky vyplývajúce z takéhoto prechodu majetku na štát riešil iba zákon č. 403/1991 Zb. (zrejme zákon č. 319/1991 Zb. o zmiernení niektorých majetkových a iných krívd) zmiernením následkov niektorých majetkových krívd spôsobených znárodnením. Na základe uvedeného súd prvého stupňa nepovažoval odvolanie navrhovateľky za dôvodné, a to ani len v procesnej otázke tzv. pristúpenia k nároku jej matky, pretože nemal za preukázané tvrdenie navrhovateľky uvedené v odvolaní, že by správny orgán procesne akceptoval toto pristúpenie. Za zákonný považoval postup správneho orgánu, keď tento navrhovateľku nepokladal za oprávnenú osobu, nakoľko žije jej právna predchodkyňa, ktorej nárok však bol uplatnený už po uplynutí lehoty stanovenej zákonom a teda je prekludovaný. Okrem už uvedeného zdôraznil, že ďalším dôvodom, pre ktorý navrhovateľka alebo jej matka nespĺňajú podmienky na navrátenie majetku je skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti nespádajú pod reštitučný titul v zmysle reštitučného zákona v platnom znení.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 26Sp 6/2010-15 zo dňa 26. apríla 2010 zrušil, vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a zároveň mu uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania. V podanom odvolaní uviedla, že v rámci správneho konania bolo zo strany Obvodného pozemkového úradu v Lučenci poukázané na nutnosť dodržať poradie oprávnených osôb podľa ust. § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Na základe uvedeného dňa 19. októbra 2009 podala žiadosť o navrátenie pozemkov podľa reštitučného zákona M. Č. rod. S. (nar. X.), ktorá je matkou navrhovateľky a v tomto podaní žiadala, aby bolo pripojené k žiadosti predloženej navrhovateľkou, čím podľa jej názoru procesne pristúpila k už začatému správne konaniu ako účastníčka konania. Vyslovila názor, že podľa dokladov, ktoré sú súčasťou spisu, odporca túto skutočnosť akceptoval a obe žiadosti považoval za jeden reštitučný nárok, tak ako to vyplýva aj z rozhodnutia č. LC/2010/00115 Obvodného pozemkového úradu v Lučenci. Namietala, že v tomto rozhodnutí, ktorým odporca dňa 12. januára 2010 rozhodol o nároku na navrátenie vlastníctva k pozemkom, je ako účastníčka konania označená len J. Š. aj napriek tomu, že z predchádzajúcich úkonov a podaní je zrejmé, že účastníčkou konania je aj M. Č. rod. S.. Vyjadrila nesúhlas so záverom súdu prvého stupňa, ktorý navrhovateľku nepovažoval za oprávnenú osobu z dôvodu, že žije jej právna predchodkyňa, ktorej nárok však bol uplatnený až po uplynutí lehoty stanovenej zákonom, teda bol prekludovaný. Za dôvod tohto postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici označila nesprávne právne posúdenie veci, pričom poukázala na ust. § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ktoré ukladá správnym orgánom povinnosť postupovať tak, aby bol naplnený zmysel citovaného paragrafu, najmä aby zúčastneným osobám, ktorých sa konanie týka, poskytli pomoc a poučenia tak, aby neutrpeali v konaní ujmu. Ďalej namietala, že postup príslušného správneho orgánu v tomto konaní smeroval k negatívnemu vybaveniu podanej žiadosti, teda v neprospech navrhovateľky. Zdôraznila, že samotné konanie prebiehalo od decembra 2004, kedy bola podaná žiadosť navrhovateľkou, preto rozhodnutie a postup správneho orgánu boli v rozpore s ust. § 3 ods. 3 reštitučného zákona, keďže odporca vydal rozhodnutie až 12. januára 2010. Za nepravdivé považovala tvrdenie odporcu, že „správny orgán nikdy neuznal úkon matky navrhovateľky (M. Č.) ako pristúpenie k už začatému konaniu, a preto nemohol o jej uplatnenom nároku rozhodnúť v spoločnom konaní s navrhovateľkou“, nakoľko k jej podanej žiadosti, ako aj ku skutočnosti, že matka navrhovateľky splnomocnila svoju dcéru (navrhovateľku) na zastupovanie v predmetnej veci uplatnenia nároku, nikdy nezaujal stanovisko a taktiež nikdy

nevydal zamietavé stanovisko so zvoleným postupom pri uplatňovaní nároku zo strany navrhovateľky a jej matky. Zároveň podotkla, že odporca postupne žiadal od navrhovateľky predkladanie rôznych podkladov, dôkazov a listín, preukazujúcich nároky navrhovateľky samotnej, ako aj jej matky M. Č., preto mala za to, že odporca svojím konkludentným konaním dal navrhovateľke i jej matke najavo, že podané žiadosti uznáva a považuje ich po právnej ako aj procesnej stránke za správne. Uviedla, že s ohľadom na ust. § 205a ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p. ako dôkaz predkladá plnú moc zo dňa 15. decembra 2004, ktorou M. Č. splnomocnila svoju dcéru (navrhovateľku) na zastupovanie vo veci uplatňovania reštitučných nárokov. Dodala, že aj vzhľadom na dedičské konanie a uplatňovanie iných reštitučných nárokov M. Č. neskôr splnomocnila svoju dcéru na obstaranie a vybavenie ďalších dedičských a reštitučných nárokov, čo dokazuje aj Zmluva o obstaraní veci zo dňa 10. februára 2007, ktorá bola predložená odporcovi a je súčasťou správneho spisu. Opätovne zdôraznila, že odporca porušil ust. § 19 ods. 3 správneho poriadku, keď navrhovateľku a ani jej matku nepoučil, nevyzval a nepomohol odstrániť nedostatky podania navrhovateľky.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že na svojom rozhodnutí č. LC/2010/00115 zo dňa 12. januára 2010 trvá a s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 26Sp 6/2010-19 zo dňa 26. apríla 2010 súhlasí v plnom rozsahu. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka od podania uplatneného nároku až do obdržania opakovanej urgencie o doloženie dokladov zo dňa 4. februára 2009, v ktorej navrhovateľku žiadal o predloženie dokladov v lehote 30 dní s uvedením, že inak bude konanie zastavené, nejavila o uplatnený nárok žiaden záujem. Uvedené preukazujú zasielané žiadosti o zdokladovanie uplatneného nároku zo dňa 12. januára 2005, 18. februára 2008, 12. marca 2008, 12. septembra 2008, 4. februára 2009 a 10. júna 2009. Až na základe výzvy zo dňa 4. februára 2009 navrhovateľka splnomocnila advokáta JUDr. L. K. na vybavenie uplatneného nároku a dňa 09. júna 2009 boli zo strany právneho zástupcu doložené prvé doklady. Následne odporca na základe predložených dokladov zo dňa 9. júna 2009 obratom na druhý deň (10. júna 2009) žiadal splnomocneného zástupcu JUDr. L. K. o doloženie dokladov, na základe ktorých prešlo vlastníctvo na štát, a ktoré v doložených dokladoch dňa 9. júna 2009 chýbali. Zdôraznil, že obvodný pozemkový úrad bol nápomocný pri zabezpečovaní dokladov na preukázanie uplatneného nároku navrhovateľky, čoho dôkazom sú žiadosti o zaslanie dokladov na Slovenský národný archív Bratislava, Štátny okresný archív Lučenec, Štátny oblastný archív Banská Bystrica a Národní archiv Praha. O skutočnosti, že žije ešte matka navrhovateľky M. Č. sa odporca dozvedel až z predložených

dokladov zo dňa 9. júna 2009. Na základe uvedeného považoval námietky navrhovateľky vznesené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 26Sp 6/2010-19 zo dňa 26. apríla 2010 za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve *preskúmajú* súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov *zákonnosť* rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že navrhovateľka sa opravným prostriedkom domáhala postupu podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl.), upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Odvolací súd v prvom rade - s poukazom na odvolacie námietky navrhovateľky - považuje za potrebné zdôrazniť, že okruh účastníkov v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. je striktne vymedzený, a to v rámci ustanovenia § 250m ods. 3 O.s.p. tak, že účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava. Z uvedeného ustanovenia teda vyplýva, že účastníkmi súdneho konania a rozhodovania o neprávoplatnom rozhodnutí správneho orgánu sú všetci, ktorí nimi boli v správnom konaní.

Úlohou súdu prvého stupňa bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporcu, ktorým rozhodol podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z., že *navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v § 2 ods. 1, 2 a § 3 ods. 1, 2 zák. č. 503/2003 Z. z. na vrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu* za pozemky v kat. úz. M., zapísané v PK vl. č. X. a za pozemky v kat. úz. C. zapísané v PK vl. č. X., X., X. z dôvodu, že *nie je oprávnenou osobou (§ 2 ods. 2 zákona)* a z dôvodu, že pozemky neprešli do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v rozhodujúcom období (§ 2 ods. 1 zákona) a pozemky neprešli do

vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby niektorým zo spôsobov, ako sú uvedené v § 3 zákona (§ 3 ods. 1, 2 zákona).

Predmet súdneho preskúmvacieho konania je striktne daný výrokom napadnutého rozhodnutia, ktorý sa v posudzovanej veci týkal výslovne reštitučného nároku navrhovateľky.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia, ako aj z administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že matka navrhovateľky účastníčkou správneho konania nebola, a preto napadnutým rozhodnutím ani nemohlo dôjsť k jej ukráteniu na jej právach. Z tohto dôvodu je námietka navrhovateľky v tomto smere právne irelevantná.

Odvolačí súd v posudzovanej veci zároveň považuje za potrebné uviesť nasledovné skutočnosti.

Navrhovateľka *si uplatnila predmetný reštitučný nárok ako pravnučka grófa G. A. K.*, pričom vo svojej žiadosti z 28. decembra 2004, ktorá došla na Pozemkový úrad v Lučenci dňa 31. decembra 2004, zároveň zdôraznila, že je jedinou dedičkou. V priebehu reštitučného konania bolo zistené, že navrhovateľka svoj reštitučný nárok v podstate odvodzovala zo skutočnosti, že jej stará matka Z. R. (nar. X., zomr. X.) podľa jej vyjadrenia mala byť nemanželskou dcérou A. K. (nar. X., zomr. X.). V tomto smere treba zdôrazniť, že navrhovateľkou tvrdený príbuzenský vzťah v priebehu správneho konania nebol preukázaný, nakoľko z rodného listu Z. R. uvedená skutočnosť nevyplýva a čestné prehlásenie samo osebe nemôže predstavovať hodnoverný dôkaz o takej závažnej skutočnosti.

Zákon č. 503/2003 Z. z. je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu *k presne vymedzenému okruhu osôb* a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k interpretácii zákona č. 503/2003 Z. z. uvádza, že aj v tomto prípade sa jedná o reštitučný zákon, ktorým sa demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd, ktorými boli porušené všeobecne uznávané ľudské práva a slobody zo strany štátu. Štát a jeho orgány ako

aj obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so zákonnými záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Tento výklad vychádza zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období, pričom zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou krívd niektorých.

V súvislosti s navrátením vlastníctva treba v tejto súvislosti za právne relevantné ustanovenie považovať druhú vetu čl. 20 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá vytvára priestor na to, aby zákon ustanovil limity osobného rozsahu potenciálnych reštituentov, a to explicitne vytvorením priestoru pre zákonodarcu ustanoviť osobný a vecný rozsah pri právnej úprave vlastníctva, respektíve majetkových otázok, napríklad tak, že zúži osobný rozsah vlastníkov.

Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. upravuje poradie oprávnených osôb tak, že primárne oprávnenou osobou je osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3. V prípade, že táto osoba zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) **deti** a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, **sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,**
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,

e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Tieto osoby podľa tu ustanoveného poradia sa stávajú oprávnenými osobami (vzniká im nárok) za predpokladu, že sú občanmi Slovenskej republiky a žijú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že vymedzenie okruhu oprávnených osôb je pre pozemkový úrad záväzné, pričom mu z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva zákaz jeho rozširovania, keďže ho ako orgán štátu zaväzuje konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Navrhovateľke nemožno priznať postavenie oprávnenej osoby ani podľa ustanovení § 2 ods. 2 písm. a/ alebo b/ zákona č. 503/2003 Z. z., pretože nie je ani dedičkou zo závetu po pôvodnom vlastníkovi predmetných nehnuteľností a nie je ani jednou z osôb, ktorej by toto postavenie prislúchalo podľa § 2 ods. 2 písm. c/ alebo d/ zákona č. 2003 Z. z.

Odvolačí súd zároveň vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 123/2010-48 konštatuje, že z citovaného ustanovenia § 2 ods.2 zák.č. 503/2003 Z. z. možno vyvodiť len to, že oprávnenými osobami sú všetky osoby v tomto ustanovení uvedené. Ich zaradenie do jednotlivých skupín neznamená, že ak existujú osoby v prednejšom poradí, nemôžu reštitučný nárok úspešne uplatniť osoby uvedené v neskoršom poradí, alebo ak v tom istom poradí existuje viac osôb, že jedna z nich môže uplatniť nárok len v pomere k počtu týchto osôb, ak tieto osoby alebo osoby v prednejšom poradí svoj nárok neuplatnili, a preto ich právo zaniklo. V tomto smere totiž zákon č. 503/2003 Z. z. neobsahuje žiadne pravidlo, ktoré by eliminovalo reštitučný nárok oprávnenej osoby uvedenej v niektorej zo skupín či v rámci jednej skupiny, ak tento nárok neuplatnili osoby uvedené v prednejšom poradí, či aj iné osoby v tom istom poradí. Nečinnosť týchto osôb otvára cestu pre uplatnenie „celého“ reštitučného nároku osobe, ktorá sa ho aktívne domáha na príslušnom orgáne, lebo aj táto osoba je rovnocenne zahrnutá do okruhu oprávnených osôb, ktorých sa tiež zmiernenie následkov majetkových krívd spáchaných na (spolu)vlastníkoch nehnuteľností v minulosti (rozhodnom období) týka. Inak povedané, uspokojenie nárokov týchto ďalších oprávnených osôb (osoby) pri nečinnosti iných osôb zodpovedá zmyslu a účelu zmierneného reštitučného zákona. Takáto interpretácia ustanovenia § 2 cit. zákona je nielen konformná s jeho dikciou, ale aj zmyslom a účelom tohto zákona, a naostatok je aj v súlade so všeobecne uznávanými

zásadami spravodlivosti, keď do širšej „rodiny“ vracia len to, čo bolo odtiaľ nesprávne odňaté alebo vzaté.

S poukazom na uvedené odvolací súd, na rozdiel od prvostupňového súdu ako aj správneho orgánu, konštatuje, že skutočnosť, že matka navrhovateľky v čase uplatnenia, ako aj rozhodovania o predmetnom reštitučnom nároku žije, nemala na posúdenie opodstatnenosti preskúmaného reštitučného nároku vplyv.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie posúdil námietky navrhovateľky uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok aj keď z iných dôvodov podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd v konaní neúspešnej navrhovateľke nepriznal /§ 250k ods.1 O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 O.s.p./.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júna 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská